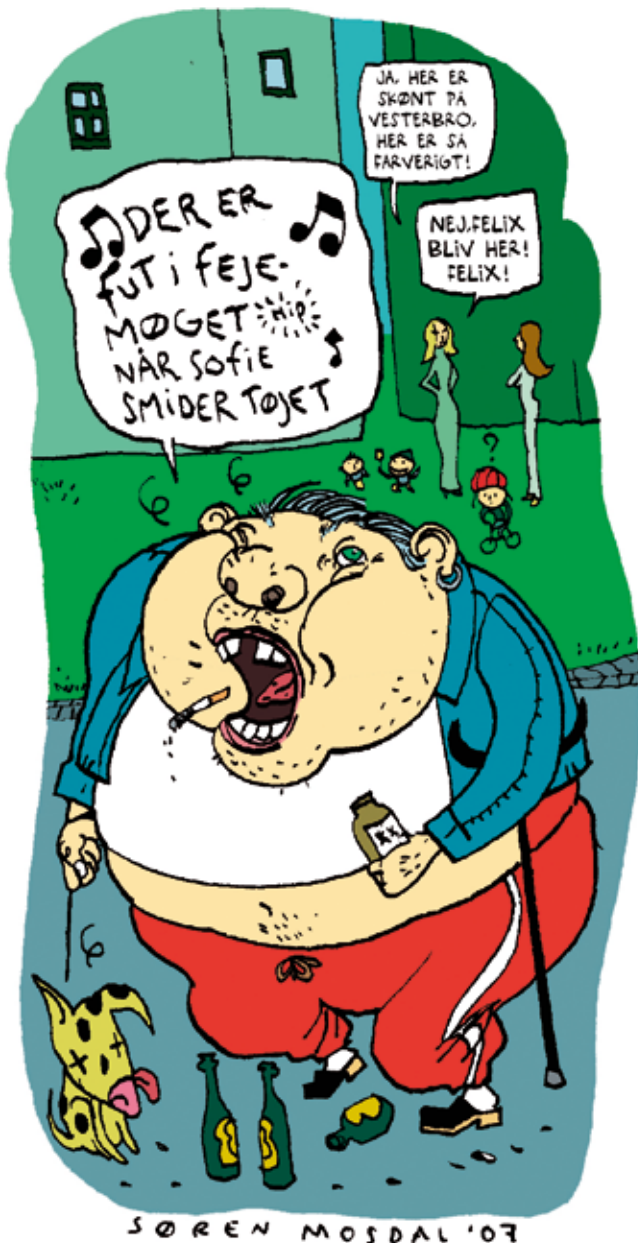

LYKKEGAARDS

DAULE

AF MORTEN LYKKEGAARD • ILLUSTRATION: SØREN MØSDAL

HVAD BLEV DER AF VESTERBRO?

Da jeg første gang flyttede til den famøse bydel i 2001, var Vesterbro det ultimative sted for unge sort-romantikere med hang til tilrøgede nætter og fordrukkent lommefilosofisk vås i sidegadernes småskumle barer. Vesterbro var én lang fest og det perfekte sted at befinde sig, mens man sværmede rundt i tyverne og endnu stod på sikker afstand af voksenlivets alvorstunge fordringer.

Jeg var dengang i slutningen af tyverne og for hvem ved hvilken gang blevet husvild og endt på en gulvmadrass hos en ven. Lejligheden var på størrelse med et cykelskur og i nogenlunde samme forfatning hvad moderne faciliteter angik. Interiøret var slidt i bund, det snævre køkken med summende halogenlampe i loftet bestod ikke af meget andet end et primitivt udstyret gaskomfur der var ved at ruste op, og skulle man i bad, måtte man traske tre etager ned til fællesbadet i kælderens.

Jeg var lige røget ud af et årelangt forhold, stod med stumperne af et uforståeligt speciale om tysk idealisme mellem hænderne og følte at alt i mit liv var én stor brølende orkan. Intet sted på kloden egnede sig bedre til denne sindstilstand end Vesterbro, så det næste års tid gav jeg los for alle mine indre dæmoner og gennemtrawlede hver en dødsrute på kryds og tværs. Mens alkoholen ætsede sig vej igennem blodet og ud på morgenen slubrede de sidste rester af hjernekapacitet i sig, mente jeg i splitsekunder at have gennemskuet livet i al dets svimlende, metafysiske kompleksitet. Det var, kort sagt, et temmelig patetisk show.

Stort set alle jeg kendte dengang boede i saneringsmodne lortelejligheder, og hver morgen (eller ofte et godt stykke hen på formiddagen) stod garvede vesterbrogensere med furede fjæs og hæse stemmer og småsludrede med de unge, spinkle tilflyttere uden for fællesbadet – ofte med blot et håndklæde om livet og uforudsigeligt morgenhår. Det var svært at gemme sig for naboerne når man dagligt gennemgik dette ritual.

Nu er jeg efter fem års eksil på Nørrebro vendt tilbage til Vesterbro – endda til den samme bygning, jeg boede i dengang. Og intet er længere det samme. Alle lejligheder er udvidet, sat i stand og steget med 500 %, de gamle vesterbrogensere er udrenset, og hver dag kl. 16 begynder et kor af unger i baggården at konkurrere om hvem der hurtigst kan skringe sine lunger af led. To mødre med cykelhelme står og betragter herlighederne mens de diskuterer de seneste forbedringer på bygningen.

For nylig var der loppemarked og gadefest i kvarteret. Hele dagen stod jeg med min kæreste og hendes søster og forsøgte at sælge tøj, cd'er, bøger og tegneserier mens vinden slyngede kortvarige tornadoer ned mellem bygningerne, så vi konstant måtte styrte rundt i gaden for atter at indfange vores kære ejendele. Over for os havde Emmerys slået en bod op. Og I ved hvordan det er – folk går amok når de ser godt brød.

Det var alt sammen vældigt hyggeligt og familievenligt, men allerede kl. 21 var gaden nærmest tørt for mennesker. På scenen for enden af gaden vrikkede to dj's løs foran én enkelt dansende sut med hund der gjorde en forbilledlig indsats for at fremmane fordums storhedstid, men det var ligesom ikke nok til at sætte gang i de 10-15 mennesker der stod og skuttede sig i efterårskulden.

I de nyrenoverede lejligheder anede man skygger i bevægelse der tydede på menneskeliv. Men ingen kom ned på gaden for at deltage i festen. Det er efterhånden svært at skelne Vesterbro fra Østerbro.